КНИГА ПРОРОКА АВВАКУМА.

1 Видиво, явлене пророку Аввакумові:
2 Ой докіль, Господи, буду я взивати, а ти не
почуєш, — буду голосити до тебе про насилле, а ти не
спасеш?
3 Про що даєш бачити мені кривду, й дивитись на
нужду? Рабунок і насильство перед очима в мене;
родиться що-раз більше ворогуваннє, підіймається
незгода.
4 Ось, закон утратив силу, справедливого суду
нема; безбожний перемагає праведного, а суд
виходить переворотний.
5 Розгляньтесь проміж народами, придивітесь
уважно (моїм дїлам), а ви зачудуєтесь; я бо ще за
ваших часів учиню таке, що ви б і не повірили, як би
вам хто розповідав.
6 Ось бо, я підійму Халдеїв, нарід жорстокий, та
бутний, що широко по землї буяє, щоб загорнути
осади, які до його нїколи не належали.
7 Страшний він і грізний, сам собі становить він
право, рядить, як сам хоче.
8 В його конї бистрійші над парди, а швидкійші
над вовки смерком; кінниця його розбігається на
всї боки; орлом приходять-прилїтають їздецї його
здалека, й кидаються на здобич.
9 Цїлою силою виступає він на влови, встромивши
зір наперед себе, загортає полонян, як пісок.
10 Насьміхається він із царів, збиткується над
князями; іграшка йому всякий замок: усипле вал та
й звойовує його.

11 Тоді надувається ще більш дух його; він ходить-
буяє; сила його — вона богом йому.
12 Та чи ж ти, Господи, не Бог мій, не Сьвятий мій з
давен давнезних? Нї, ми не погибнемо! Ти, Господи,
тілько задля суду напустив його. Скеле моя! ти лиш
на кару призначив його.
13 Не твоїм чистим очам дивитись на лиходїйства,
не тобі приглядатись угнїтанню! Чом же ти позираєш
мовчки на лиходіїв, як безбожник пожерає того, що
праведнїйший від його?
14 Чом же ти покидаєш людей, як рибу у морі, як ті
повзючі, що в їх нема пана?
15 Ось, він витягає їх усїх вудкою, захоплює в сак,
забірає в свої неводи, та й радується тим і веселиться.
16 За се він сїтї своїй жертву приносить й кадить
неводу свому, бо має від них пай свій товстий й їду
смаковиту.
17 Чи ж проте має він все сїть свою випорожнювати
й безнастанно вигублювати народи безмилосердно?

2

1 Став же я, неначе на вартї, і стоючи, мов би на
баштї, роздумував, що скаже він менї, що відповість
на мою жалобу.
2 І відказав менї Господь і промовив: Спиши
видиво, а напиши його виразно на таблицї, щоб, хто
буде читати, прочитав легко;
3 Видиво бо сягає в далекий, але означений час;
воно говорить про те, що станеться на кінцї, й не
заведе; та хоч би воно й загаялось, а ти жди, бо воно
збудеться певно й не зміниться.
4 Ось, серце горде не буде мати спокою, а праведний
буде вірою своєю жити.

5 Гордий чоловік похожий на вино, що граючи, не
швидко втихає; він розширює серце своє, неначе те
пекло, й як смерть, він усе голоден; він загортає всї
народи, загарбує всякі племена.
6 Та хиба ж вони не зложать про нього приповідку,
хиба ж не будуть присьпівувати на сьміх: Горе тому,
хто збогачує себе не своїм; нїби воно на довго? — та
хто обтяжує себе закладами!
7 Чи вони ж не встануть нагло на тебе? чи не
будуть торгати тебе; чи не підіймуться проти тебе
грабіжники, чи не попадеш ти на луп їм?
8 Так як ти грабив многі народи, ограблять і тебе
всї остальні народи за пролив крові людської, за
розбуреннє країни, міста й усїх осадників його.
9 Горе тому, хто несправедливо добро про свій
дом наживає, щоб звити гнїздо собі на висотї, й тим
забезпечити себе від біди!
10 Неславу придумав ти своїму дому, вигублюючи
многі народи, й накликав гріх на душу свою.
11 Камінне з мурів взивати ме проти тебе, а сволоки
деревяні будуть їм відповідати:
12 Горе тому, хто город на крові будує, і строїть
замки несправедливостю.
13 Та ось що прийде від Господа Саваота: Ті
люде працюють на поживу огню, племена мучаться
надармо.
14 Бо земля сповниться тими, що спізнали славу
Господню, як води наповнюють море.
15 Горе тобі, що подаєш ближньому твому напій з
домішкою твоєї злоби, й впоюєш його, щоб бачити
сором його!
16 Та самий ти заситив себе стидом замість слави;
пий же й ти та покажи наготу; бо до тебе повернеться
кубок у правиці Господнїй, і впаде безчесть на твою

славу.

17 Кара бо за лиходійство твоє на Ливані здійметься
проти тебе за витрату розпуджених животин, за
пролив людської крові, за спустошеннє країни, міста
й усїх, що в йому жили.

18 Що за вжиток із того боввана, що його різьбарь
витесав, — із того виливаного ложного вчителя, хоч
різьбарь, вироблюючи нїмі ідоли, покладає надїю на
свій виріб?

19 Горе тому, що промовляє до дерева: вставай! а до
нїмого каменя: Ну бо, прокинься! Чи він же озветься?
Ось, він обложений золотом і сріблом, духа ж він не
має.

20 А Господь — у храму свому сьвятому; нехай вся
земля мовчить перед ним!

3

1 Молитва пророка Аввакума, до сьпіву:

2 Господи, я почув вість од тебе й злякався.
Господи! доверши твоє дїло посеред лїт (нашої
недолї), посеред лїт обяви його, спогадай в гнївi про
милосердє.

3 Колись прийшов був Бог від Теману, Сьвятий —
від Паран-гори. Покрила небеса величність його й
славою сповнив він землю.

4 Сяєво її, як сонце, сьвітило; од руки його
промінньє, там утаєна його сила.

5 Перед ним ійшла зараза, поза ним — палючий
вітер.

6 Ступив він — земля струсилась; глянув — і
затремтїли народи; розпались гори вічні, первовічні
узгірря позападались; дороги його — вічні.

7 Знаю я, як посумнїли були намети Етіопські, як
затремтїли шатри Мадіямські.

8 А хиба ж на ріки не запалав був гаїв твій, Господи,
на ріки — досада твоя, а на море — ярость твоя,
коли ти, неначе всїв був на коні твої, й на колесниці рятуючі?
9 Ти напяв лука твого, як се клятьбою обіцяв був поколїнням; ти роздїляв води землї.
10 Вгледївши тебе, затрусились гори водні; води
перестали плисти, безодня застогнала голосно й
неначе зняла руки свої в гору.
11 Сонце й місяць з'упинились на своїму місцї
перед сяєвом лїтаючих стрїл твоїх, перед сьвітлом
блискаючих списів твоїх.
12 У гнївї ступав єси по землї, в досадї розтоптував
народи.
13 Ти виступив на рятунок твого народу, на
підмогу помазанникові твойму. Ти сокрушив голову
безбожного роду; обнажив його від підошви до верху.
14 Ти пробив його ж списами голови гетьманів
його, коли вони примчались бурею, щоб мене
розбити, й радувались, як той, що надїється, бідолаху
в тайному місцї пожерти.
15 Ти ж, мов би кіньми своїми, прочинив нам
дорогу через море, через безодню вод великих.
16 Почувши-згадавши про се, затрусилось внутро
в менї; на вість про се задрїжали губи в мене; біль
дійшов аж до костей моїх, і захиталось місце підо
мною; та менї треба бути спокійним в день нужди,
коли наступить на мій нарід грабіжник його.
17 Та хоч би не цьвіла фиґовина, не родив
виноградник, і оливина завяла; хоч би нива не дала
хлїба, не стало овець в кошарі а товару в стайнях, —
18 То я й тодї буду веселий в Господї, й радуватись
буду Богом спасення мого.
19 Бо Господь Бог — моя сила, він дасть менї

сугакові ноги й виведе мене на високі гори.

Біблія свободи
The Holy Bible in Ukrainian, Freedom Bible updated from translation by P. Kulish and I. Pulyu

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Puluj

Повідомте про помилки тут: https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7

2025-01-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 9 Jan 2025 from source files dated 9 Jan 2025
1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358